

isoisänsä talon kivijalan viereen Mykräkylään. Matka Pukinniemeen olikin melkoista vaeltamista, kun ainoa kulkukelpoinen reitti oli junarata. Siinä junarataa tallatessa tuli useammin kuin kerran mieleen, että resiinalla tai peräti junalla matka taituisi hieman mukavammin.

Pukinniemeen päästyämme tutustuimme **Juhana Mykrän** opastuksella siellä asuneiden Mykrien asuinrakennusten jäännöksiin sekä vanhaan koulun paikkaan, joka oli kyllä jo reippaasti metsittynyt. Paluumatkalle lähdimme äitini ja Timon kanssa jo hyvissä ajoin sillä mielessä välkkyi makkaranpaisto esi-isien asuinpaikalla. Pukinniemeläiset jäivät vielä hetkeksi ihaillemaan omien esi-isiansä asuinpaikkoja.

Hiitolan Hännilän kylää Linnavuoren rinteeltä kuvattuna

Vaikka olimme käytännössä kävelleet koko päivän jaksoi suuri osa ryhmästämmä vielä asemakylään palattuamme kiivetä Linnavuoren huipulle, jonne olimme muinakin iltoina kavunneet soittamaan Suomeen jääneille läheisillemme. Linnavuorelta nimittäin sai yhteyden suomalaisiin operaattoreihin eikä Suomeen tarvinnut soittaa paikallisten operaattoreiden (joiden hinnat on kuulemma aika kovat) kautta. Me suomalaiset kiipesimme Linnavuorelle loivalta puolelta, joka sekini tuntui paikoin olevan varsin jyrkkäseinäinen. Sen sijaan paikalliset nuoret näyttivät olevan melkoisia hurjapäitä sillä he kiipesivät vuorelle jyrkintä seinämää pitkin kuin vuorikiipeilijät ikään.

Sunnuntaiaamuna oli aika pakata tavarat ja ahtautua bussiin pitkää kotimatkaa varten. Tuntikaupalla bussissa istuessa virisi ajatus jo seuraavasta Karjalan matkasta. Uskoisin, että kaikki bussilla Hiitolaan matkustaneet ovat saaneet enemmän tai vähemmän tarpeekseen bussissa istumisesta. Niinpä voisi vaihteen vuoksi kokeilla matkustaa Hiitolaan junalla. Hiitolan asemakylä näytti tätä nykyään varsin vireältä paikalta, jonne paikallisjuna kulki Viipurista ainakin pari kertaa päivässä. Junassa matkustamisessa on tietenkin omat kommervenkkinsä, mutta voisihan sitä ainakin suunnitella. Hiitolassa majoitus- ja kuljetuspalvelut sujuisivat varmasti edelleen **Markku Kurosen** kautta.

Sukurekkestämme jäi jälleen mieleen parhaiten hilpeä ja reipas tunnelma, joka kaikista matkalle lähtijöistä huokui. Erytisen mukavaa oli kuunnella Hiitolassa asuneiden Elvi Heinosen ja **Hilkka Keikin** muisteloita, joista koko ryhmämme sai eri yhteyksissä nauttia. Heille suurkiitos jaksamisesta meidän ”nuorten” joukossa. Markku ja **Virpi Kuronen** tekivät jälleen erinomaista työtä käytännön järjestelyjen suhteen. Majoitus-, kuljetus- ja ruokahuolto pelasi jälleen mainiosti, joten kiitos siitä. Kiitokset myös puheenjohtajallemme Juhana Mykrälle, joka oli jälleen tehnyt aikaa ja vaivaa säästämättä runsaan infopakettin karttoineen ja selostuksineen matkaan osallistuneita varten. Näin mukavan retken jälkeen on taas mukava lähteä suunnittelemaan uutta matkaa parin vuoden päästä. Ehkäpä silloin matkaammekin bussin sijaan junalla.

Kuva: Timo Mykrä

Neuvostoaikana Karjalan kirkkoja on käytetty mm. vilja-varastoina. Räisälän (Melnikovo) kirkko (kuvassa) toimii nykyään nuorisotalona.

Janne Mykrä
sukuseuran sihteeri

Tilaa retkivideo Raija Pasaselta

Tallenteen saat joko VHS-kasetilla tai DVD-levyllä kotiin toimitettuna á 10 eur kpl, sisältää kulut. **Tilaukset:** Raija Pasanen, Piimäsillantie 100, 41930 KUOHU, raija.pasanen@suomi24.fi